

siden han havde forladt det; lidt derfra laa hans lille selvlavede Pisk, som han havde glemt her, og fem rustne Søm i Bunke.

... Paa Begravelsesdagen vajede Flaget paa halv Stang over hele Sognet, og ved Middagstid var Veje og Stier sorte af Vogne og Fodgængere. I Vejlby var Gaden overstrøet med Grankviste, og selv de smaa Børn var kommen i deres Festklæder og løb henrykte omkring med Slikkerier i Hænderne. Inde i Præstegaarden var Dørene aabnede mellem alle Stuerne, og endda var der daarligt Plads til de mange Mennesker. Gaarden og Vænget stod pakfulde af Køretøjer med vrinskende Heste; Guttens Kiste, der var anbragt paa to sorte Skamler inde i Emanuels Værelse, blev tilsidst ganske usynliggjort af Tøjblomst-Kranse og Kors af Perler og af presset Guld- og Sølvpap, nogle med trykte Inskriptioner, enkelte med Vers. Rundt om Kisten stod stadig en andægtig Skare, især af Kvinder, der med foldede Hænder beundrede den usædvanlige Blomsterpragt, mens de hviskende oplæste Inskriptionerne: „Sov sødt“, „Du var en Engel lig“, o. s. v. Inde i Storstuen var de lange Frokostborde dækkede, og ved Indgangen stod Emanuel og Hansine for at modtage Gæsternes delta-gende Haandtryk. Bedstemoder Else, Abelone og